

ВІСНИК

Има 30 дена. Денжт е 13 часа, а ноца — 11.

Н.Ст.			Ст. Ст.
1	н.	† Вржбница	19
2	п.	предоб. Отци	20
3	в.	предоб. Иаков изповед	21
4	с.	св. Василий	22
5	ч.	* велики четвртжк	23
6	п.	† Велики петжк	24
7	с.	† Благовещение (в сжбота)	25
8	н.	† Вжкресение Христово (пасха)	26
9	п.	† Вжкресение Христово	27
10	в.	† Вжкресение Христово	28
11	с.	* светла сряда (Пр. Марко)	29
12	ч.	* светли четвртжк (пр. Иоан Лес)	30
13	п.	* светли петжк (пр. Ипатий)	31
14	с.	* светла сжбота (св. Ив. Лествич)	1
15	н.	† Томина неделя	2
16	п.	пр. Никит Изпов.	3
17	в.	прп. Иосиф песноп.	4
18	с.	св. м-к Теодул	5
19	ч.	св. Евтихий	6
20	п.	прп. Георги Мелитин	7
21	с.	св. Иродион	8
22	н.	† Неделя на Мирносоците	9
23	п.	св. м-к Терентий	10
24	в.	св. Антипа	11
25	с.	прп. Василий	12
26	ч.	св. мжч. Аргомон	13
27	п.	Мартин изповедник	14
28	с.	св. Апостол Аристарх	15
29	н.	† Разслабления	16
30	п.	прп. Симеон	17

Любете враговете си, благославяйте тия, които ви кжлнат, правете добро на тия, които ви ненавиждат, и молете се за тия, които ви правят пакост и ви гонят.

Гл. 5, ст. 44 Матей.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година I.

Март 1923 год.

Книжка III.

В храма.

Неволно отбих се във Божия храм —
Кат' пътник отпаднал под сенчица хладна,
Свещена молитва възлизаше там
И лейше мир сладък в душата ми страдна.

Наведох смирено, покорно глава,
Смушение тайно обзе ме неволно,
И никакви чудни и нови слова
Из моето сърце извирах болно.

Аз молях се жежко към Бога велик
За помощ, утеха в живота ми тежки, —
За мене, за братя, за всеки клетник,
За всички страждущи род човешки.

И молях на кръжста распятия Христа
Да вдъхне мен своята любов и търпение...
И дълго йощ шжпнеха моите уста,
И леко и светло ставаше на мене...

Ив. Вазов.

ПРОЛЕТ.

Пролет мила, животворна,
Колко хубава си ти!...

• • • • •

Как да посрещнем Великден?

Намираме се във великия пост. През това време православните християни се подготвят с добър живот да посрещнат най-големия и радостен празник — Великден. От кжм храна гледат да не си угаждат, блажно не ядат, ходят по-често на църква и се молят Богу, стараят се да не осжждат другите, да се не карат с тях или да им не пакостят, ако сгрешат в нещо бжрзат да се разкаят и поискат прошка и вжобще гледат да живеят с всички в мир и любов. Но през великия пост всеки християнин гледа и да се причасти. Това е за него най-важен джлг. Чрез светото причастие той по един тайнствен начин се сжединява сжс самаго Исуса Христа, който невидимо пребждва с всички вярващи в Него. А всеки, който има в душата си Исуса Христа и изпжлнява Неговите заповеди, той е най-щастлив и блажен човек на света.

През пжрвата неделя на великия пост се причастяват и всички деца — ученици. За това те нарочно се завеждат от своите учители в църква. Един ден пжк преди да се причастят на децата се четат от свещеника молитви, за да се простят от Бога тяхните грешки и очистят сжрцата им. Тогава всички деца трябва да си простят каквито обиди и лоши думи са си казали, да забравят всичко лошо и да си дадат дума за напред да избегват грешките и да вжршат само туй, което е добро и похвално. И колко е хубаво всичко това! Децата са обични и мили, когато са послушни и кротки, когато не се карат и не си думат лоши и неприлични приказки, а си помагат и живеят като братчета и сестричета. А така да живеят и се обичат иска от тях и най-добрият им приятел — Исус Христос. Затова и те се причастяват, за да бжде Исус винаги близко до тях, да им помага, да ги благославя и предпазва от всяко зло, да им дава здраве и бодрост, да са чисти по душа и да напредват във всичко добро.

И най-добре посрещат Велик ден тези деца, които сжс своето примерно поведение и добжр живот са всякога близко до Исуса, който тжй много обича и благославя децата, защото са невинни и чисти по душа.

На всички читатели на „Витлеем“ ние желаем да посрещнат тази година Велик-ден живо и здраво, радостни и засмяни и с червено яйце в ржка да си кажат: „Христос Вжскресе!“

Архимандрит Михаил.

Индиец и англичанин.

Индийци взели в плен един млад англичанин, вжрзали го за едно дърво и искали да го убият. В това време дошел един стар индиец и казал: „Не го убивайте, а го дайте на мене“. Дали му го. Старият индиец отвжрзал англичанинът, отвел го в колибата си, нахранил го и му послал да спи. На другия ден индиеца заповедал на англичанина да отиде с него. След дълго пжтуване, като наближили лагера на англичаните, индиеца казал: „Вашите убиха моя син, аз спасих твоя живот, иди при другарите си“!

Англичанина твжрде много очуден, казал: „Защо се надсмиваш над мене? Аз зная, че нашите убиха твоя син, убий ме по-скоро“.

Тогава индиеца добавил: „Не, когато те вжрзаха, за да те убиват, аз си спомних за своя син и ми дожаля за тебе. Не ти се надсмивам, иди си при своите“. И индиеца пуснал англичанина.

— Не правете на другите това, което не искате на вас да правят.

Нашите пролетни гости.

Запролети се. Дните наголемяха. Постопли се времето. Много от напжпилите джрвета цжвнаха, а нивята и поляните навред се раззелениха.

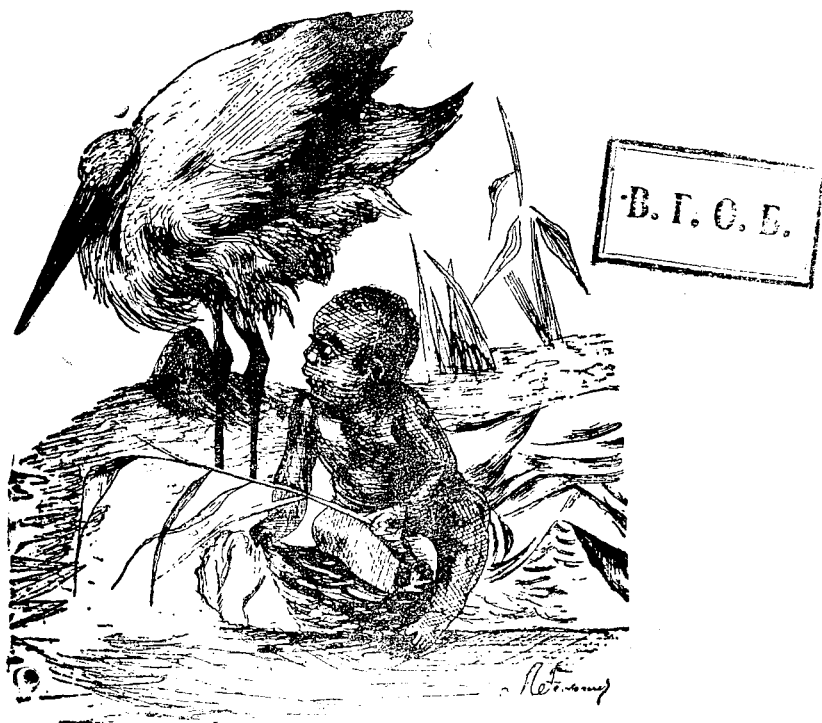
Божя дарба. Всичко що спеше през зимата и бе се скрило в джн земя, сега се пробудило, разшавало и отново заживяло.

Идящи от Юг, закряхаха над главите ни цяли вжрволицы жерави, скворцы запяха по градините ни, лястовички се застрелкаха насам-нататък из вжздуха, а край реките и блатата шарения джлгокрак щжркел затрака пак с джлгата си човка.

Това са нашите мили пролетни гости, за които тжй ожидахме цяла зима. А де бяха те? — На юг, там где няма студ, няма зима. Там, гдето те са така сжщо мили, както и нам, защото всеки добре знае каква голяма полза принасят на човека, като изстребват вредните животни и насекоми.

В тия топли страни, прелетните птички се чувствуват много по-свободно отколкото, когато дойдат при нас. Там и малки и голями се отнасят тжй добре кжм тях, щото те без

страх доближават до всякого и поемат храна даже и из ржцете им. Чувствуват се и птици, и хора като приятели, като свои.

Погледнете на картинката! Това е една истинска дружба между щъркела и детето в топлиите страни.

Има ли такава дружба между вас, малки читателчета, и птиците, които всяка пролет ни идват на гости? — Знам. Ще кажете, не! — А защо? — Защото сме лоши, немилостиви, жестоки и груби към тях.

Какъв срам пред черното дете от южните страни!

Не по лицето, а по душата се сжди за човека какъв е.

Владика и разбойник.

Един разбойник отдавна бил тжрсен от полицията. Веднаж той се преоблекал и дошел в града. В града полицаите го познали и тржгнали след него, за да го заловят. Разбойника подушил това и гледал някак си да се укрие. Минавайки наблизо из улицата, в която живеял местния владика, видял пжтните врати на неговия дом отворени и се вмжкнал в двора. Прислужника на дядо владика, като го забелязал, попитал го какво иска. Разбойника като не знаел що да отговори на тжй бжрзо зададения му вжпрос, казал: „Владиката ми трябва“. Владиката приел разбойникжт и го попитал, за каква работа е дошел при него. Разбойника му отговорил „Аз сжм разбойник, след мен са тржгнали полицаи: да ме уловят скрий ме, ако ли не, ще те убия“, Владиката му казал: „Аз сжм стар, от смжртта не се боя, но ми е жал за тебе. Ела горе в една от стаите: ти си изморен, почини си, а след това ще ти изпратя храна“.

Полицаите забележали где влязал разбойника, но от уважение кжм дядо владика не влезли в дома му, а останали да пазят отвжн. Когато разбойника разположен в една от стаите на дядо владика си бил вече отпочинал, при него дошел дядо владика и му казал: „Жал ми е за тебе, чадо мое, защото ти си изморен и гладен, а те гонят като вжлк; но още по жалко ми е за това, че ти си направил много злини и своята душа си погубил. Остави се от лошите си дела!“ Разбойника му отговорил: „Не, аз вече не мога да отвикна от злото; като разбойник живях, такжв и ще умра“. Владиката го оставил, разтворил вратите на всичките стаи в кжщата си и легнал да спи.

През нощта разбойника станал и почнал да тарашува из кжщата. Много чудно му станало, като видял, че дядо владика нищо не бил затворил, а бил оставил всичките врати да зеят. Харесал му един сребжрен свещник и си казал: „Ще взема този свещник, той ще стори много пари, и ще си отида, а стареца няма да убивам“. Тжй и направил.

На излизането му от владишката кжща, полица-

ите, които го следели, го заобиколили и го хванали, като намерили под полите на палтото му свещника. Когато взел да протестира, защо го хващат и да се оправдава, че не е разбойник. един от полицаите му казал: „Ако ти отричаш извършените до сега кражби и лоши дела, то по кражбата на този свещник не можеш да се оправдаеш. Да отидем при владиката, той най-добре ще те изобличи“.

Завели разбойника при дядо владика, показва ли му свещника и го попитали: „Ваш ли е този свещник?“ Той отговорил: „Мой“. Полицая му казал: „От вас е откраднат този свещник, а крадеца ето го“. Разбойника мжлчал, а само очите си вжртял насамнататък, като вжлк.

Владиката нищо повече не казал. Отишел в стаята си и взел от там другия свещник—другаря на откраднатия. Вжрнал се след това при полицаите, спрел се пред разбойника и, като му подал и този свещник, казал му: „Друже мой, защо взе само единия свещник? Аз нали ти подарих и двата? Нá, вземи и този“. Разбойника заплакал и казал на полицаите: „Аз съм крадец и разбойник, вземете ме!“ След това се обжрнал към владиката и му казал: „Прости ме зарад Христа и се моли за мене на Бога“.

На всички добро — никому зло.

Куче и пила,

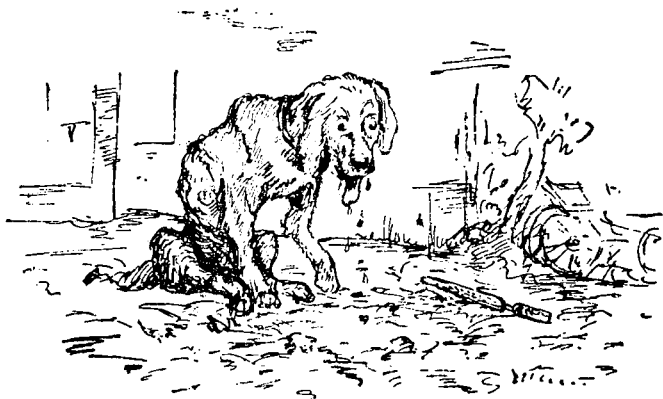
Хубав слнчнев ден беше. На двора агннца поблейваха, кокошките кжркаха, миришеше на зелена трева.

Кждравия Шарко така беше радостен, че безспирно тичаше и лаеше. Радваше се на светлия ден. Но зла напаст го вржхлетя.

На двора, пред прага на кжщата, той намери забравена пила, и, потикван от своята лакомия, започна усърдно да я ближе.

„Каква ли полза само да се радваш на хубавия свят без да джвчеш нещо?“ — помисли си той и още по-усилено заблiza студената пила сжс загорещения си език. Това занятие му беше много приятно. И ето че скоро той започна да гжлта кржв и още повече се зарадва.

„Тлжст кокал намерих аз“, — помисли си пак той и продължи да ближе пилата, докато най-после усети болки в езика си. Кржв закапа от устата му. Той не смогваше вече да я гжлта. И чак тогава той се спря и разбра какво е направил, но беше вече кжсно. Езика му бе изранен и силно го болеше, когато се опита да го прибере в устата си. Пилата го бе хубавичко протрила. Шарко вече не се радваше на хубавото време.

Сжщо като Шарка пострадват и всички други, които мислят, че да се яде, да се пие, да се гуляе до прекаленост — е по-приятно и по-полезно, отколкото да се радваш благодарумно на хубавия Божи свят. Но, за сжжаление, тия неблагоприятни хора кжсно разбират грешките си и остават да страдат поради неблагоприятието си. Да, те приличат на Шарка. Удоволствията ги погубват: така, нередовното и неумерено хранене и недоспиването ги поболява; пианството ги прави престжпници; комарджийството ги осиромашава, а разврата скжсява живота им и прави, щото всички хора да странят от тях. Не бждете като тях и Шарка!

След братоубийството.

Неизказана била скръжбта на Адама и Ева като изгубили своите мъжки деца — скръб каквато изпитват всичките родители, когато изгубят някоя от скъпите си рожби: момченце или момиченце. Добрия, кроткия и послушния си Авел те видяли мъртав, оплакали го и заровили, а лошия, братоубиеца Каин, не знаели где е: жив ли е или умрял. Охкали и се тюхкали непрестанно: като [си надумвали един друг, че ако не били сгрешили пред Бога, Той такова наказание не би им наложил никога. Разкаjali се, от сжрдце се разкаjali и молили Бога да им прости. Милостив Бог! Смилил се над тях и, за да ги утеши, дал им друг син, тжй кротжк и добжр, като Авела. Нарекли го Сит.

Сит расал и порасал за утeха на своите родители. Избрал си другарка и навждил челяд, все такава кротка, послушна и добра, като него. Челяд, която имала страх и почит кжм Бога.

И Каин, в страната гдето се заселил, навждил челяд. Но каква? — Такава, каквато бил и сам той: зла, лоша, без страх и почит кжм Бога. Челяд, която гледала само като как да прекарва живота си по-весело и охолно. Не мислела тя за Бога, за доброто, за душата, а обржщала внимание само на тялото си, на вжнкашността си, на удоволствията си.

И когато, тия две потомства се размножили доста много и за прехраната си били принудени да отиват все по-далече и по-далече от своите заселища, те се срещнали едно с друго. Ситовото потомство останало очулено от красотата, едростта, снажността и живота на Каиновото. Колкото и да били добри, скром-

ни и набожни, Ситовите потомци не могли да устоят пред сжблазнителните и порочни Каинови потомци. Излжгали се и почнали да се сжбират с тях. Но нали казва една народна поговорка: „С какжвто се сжбереш, такжв и ще станеш“, тжй станало и тогава. Добрите, кротките, набожните Ситови потомци, прелжстени от Каиновите, заживели като тях и станали като тях.

Забравили Бога, нямали срам един от друг, не почитали никого и за никого не мислели. Всички станали лоши и идолопоклоници — молели се не на Бога — Твореца на всичко, което виждаме, а на оно-ва, което Той е сжтворил: на звездите, на слжнцето, месеца, животните, джрветата, па даже и на камжните. Лжжели се едни други, крадели се, убивали се и какво ли още не си правели за голямо сжжаление, и днес виждаме това, което мнозина правят — а Бог милостиво тжрпял и чакал дано се вразумят.

Просяк.

Облечен в дрипи, с поглед тжжен,
Сжс блюдо праздно у ржце,
За милост моли тез, що носят
В гжрди си камжк — не сжрце!

Минават гордо те край него —
С високо вирнати глави,
Но никой нищо му не вхжрли,
С благ поглед никой не дари!

Седи, вжздиша, стене тихо —
Молитва шепнат му уста;
Минават те и мислят само —
За свйоте топлички места! ...

Л. Бобевски.

Мъдреци се покланят на Иисуса

Появилата се голяма и светла звезда на изток, при раждането на Иисуса Христа, не останала не забелязана и от тогавашните звездобройци, учени и мъдри хора.

Необикновената ѝ големина и светлина, предизвикала в тия мъдреци разни тълкувания. Едни казвали, че се е родил велик Цар, други, че се е родил велик Пророк, а трети, които знаели светото писание, — че се е родил обещания Спасител на човечите. За да не останат в съмнение, трима от тях, тръгнали по посока на звездата да търсят новороденото дете, като понели със себе си и скъпи дарове: злато, като на цар, ливан, като на пророк и смирна, като на Бог.

Тия трима мъдреци, ръководени от светлата звезда, след дълго пътуване, намерили младенеца Иисуса във Витлеем. Поклонили му се и му подарили носените от тях скъпи дарове.

Бягството на Иосифа и Дева Мария с Исуса в Египет.

След заминаването на мъдреците, през нощта Ангел Господен се явил в снъ на Иосифа и му казал: „Иосифе, злият и лошият Иудейски цар Ирод, понеже мисли, че Исус ще му отнеме престола, в намерение е да го убие, за това бягай с детето и майка му в Египет и стой там до гдето ти кажа“.

Иосиф се събудил и без да се бави много, още през същата нощ, рано сутринта тръгнал с Дева Мария и детето Исус към Египет, невидимо ръководени и закриляни от Ангел Господен.

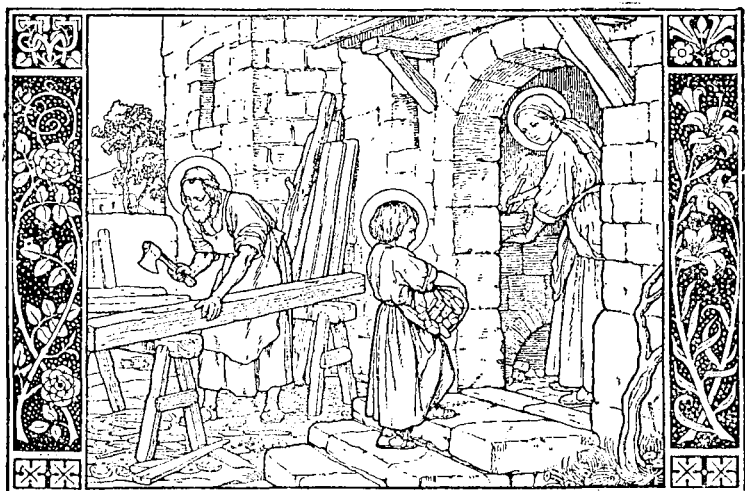
Святото семейство в Назарет.

Иосиф и Дева Мария с младенца не стояли дълго време в Египет. Лошият и жесток Иудейски цар Ирод, който искал да убие Исуса, Бог наказал с много страшна смърт. Когато в царския двор престанали да мислят и говорят за Исуса, Ангел Господен се явил пак на Иосифа в Египет и му казал: Иосифе, вземи Исуса и майка му и се върни в земята на отците си. Ония, които търсеха душата на детето, измряха.

С голяма радост, святото семейство се върнало в Назарет и заживело тихо и спокойно там.

Иосиф бил дърводелец. От сутрин до вечер неуморно работил в работилницата си. Дева Мария предела, шиела, готвела и подреждала къщата, а малкият Исус, помагал в ра-

ботата ту на майка си, ту на Иосифа, като растел и крепнел
духом и се изпълня с мъдрост.

Венец на Христа.

(Предание)

Градинка с рози си имал
Христос, когато бил дете;
И триж на ден ги поливал:
Венец красив да си сплете.

Щом розите цъфнали, той
Свикал еврейските деца,
И всяко взело по цветче —
Остали тржне и листца.

— „От що ще свиеш ти венец
Кат нема вече цветове?“
Му рекли те. — Христос казал:
„За мен са всички шипове“ . . .

И свили нему те тогас
От тржнете венец бодлив,
И вместо рози, капки кржв
Венчали lika му красив . . .

X.

Малки читатели, научете песничката хубаво на изуст, а
от идущата книжка ще научите и как да я пеете.

Концерт от дружеството на българските слепи.

Слепите са най-нещастните хора на света. Лишени са от най-скупото за човека — зрението, чрез което можем да се радваме на хубавия Божий свят. Те никога не виждат слънце и светлина. Пред тях е само мрак и тъмнина. Такива нещастници се срещат на всякъде. Едни от рождение сж слепи, други ослепяват поради тежки и опасни болести, а трети поради изкуствени повреди. В България има слепи около 4—5 хиляди души, от които близо 150 души са ослепели от войните.

За слепите се грижат добри хора, а така сжщо и държавата. Държавата у нас от 15 години насам поддържа в София училище за слепи деца, в което ги учат да четат, пишат и смятат. Учат и всички други предмети по програмата на отделенията, която минават за осем години. Само с рисуване слепите деца не могат да се занимават. Слепите в особени работилници се учат и на много ръчни работи: кошници и столове да правят, мрежи и вжжя да плетат, пантофи да шият и т. н. На всичко това те се научават чрез своя слух и пипане, които

сж извънредно силно развити у тях.

Слепите си имат и особена азбука, с която могат да си служат чрез пръстите си. На тази азбука са написани учебници и много други книги за тях. Но слепите най-много се учат на музика, която лесно усвояват сжс своя слух. Има слепи музиканти, които свирят като най-големи артисти на цигулка, флейта, пиано и други инструменти.

Напоследък се е образувало у нас и дружество за покровителстване на слепите. Това дружество заляга да се подпомагат слепите, с труд сами да изкарват прехраната си, за да не бждат в тежест на другите хора и да не протягат ръка за милостиня. На първо време в дружеството са се записали слепи музиканти. Някои от тях са посетили по-големите наши градове и са уредили хубави концерти. През миналия месец февруарий, те дойдоха и вжв Варна. Тук дадоха няколко концерти. Трима души свиреха на цигулка, един — на флейта и друг — на чело. Много хубави музикални парчета изпълниха. Това о-

чуди всичката публика, която живо им ржкоплескаше. Два концерта се дадоха и за ученици. Присъжествуваха много деца от отделенията и класовете заедно със своите учители. На децата се обясни как слепите могат да четат и пишат. Показа им се и азбуката, буквите на която са същи като на нашата, само че, чрез особен апарат, се връзват в хартията и се разпознават от слепите чрез пипане. Друга азбука има нарочно изначерена за слепи и тя се състои от точки, които различно се групират и образуват отделните букви. Тия последните пък се пишат твърде бързо със специален ржчен апарат, при който буквите се издигат на хартията и чрез пипане се разпознават и четат. На децата, които посетиха концерта на слепите, се посочи и един часовник, по който последните, също чрез пипане, узнават точно колко е времето.

Вжв Варна и големи, и малки се отнесоха твърде внимателно към слепите музиканти, които останаха много задоволени от всичко, направено за тях. У слепите се създаде особена надежда, че тяхния труд и изкуство могат да бждат добре оценени от нашето общество и че те могат да разчитат на подкрепа от страна на добри и състрадателни хора. Те ще посетят и други наши градове и дано на всякъде бждат посрещнати добре.

Читателите на „Витлеем“ нека не пропускат случая да отидат на всеки концерт, който ще се даде в тяхния град от дружеството на бжлгарските слепи. Много нещо добро и поучително те ще научат, а и ще зарадват и насърдчат едни нещастни хора — наши братя, които заслужават всяка подкрепа и помощ.

Собщава

Архимандрит Михаил.

Детски театър.

В града ни е основан детски театър при основните училища от учителя г. Ал. Великов.

Театъра даде с голям успех до сега три спектакла.

Играни беа „Царя на мъдростта“, пиеса в две действия от Д. Немиров и „В кафенето на бай Търкалежко“, комична сцена от Ел. Пелин.

„Царя на мъдростта“ бе играна при една наистина художествена постановка.

Театъра застъпва освен дикция, сценична игра и балет, още и мелодекламация, речитация и пр. Той е едно истинско художествено училище за деца.

Наскоро ще бжде изнесена класическата комедия „Болния Пиеро“ с балет.

Пожелаваме щото детския театър да продължи в същия дух и отвлрне много деца от улицата и отпрати погледите им към хубавото и доброто.

РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Задачи.

1. Седем братя имали по една сестричка. Колко души са били?
2. В един двор наклеявали котки, и всяка от тях гледала пред себе си по две котки. Колко котки са били всичките?

Кибритени клечици.

3. Направете от две кибритени клечици десет.
4. Наредете с кибритени клечици фигурка, като тая наредена тук.

Разместете сега само две клечици в нея, за да получите пет равни квадратчета.

Сходни думи.

5. Мжжко име сжм, ако замените пжрвата ми буква с М, ще получите име на мярка.
6. С л — растение, с б — джрво, с ч — ковачка потреба.

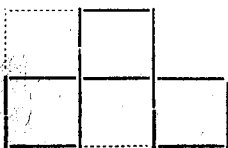
Ребус.

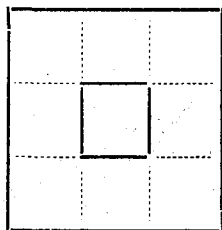
Който от абонатите ни пржв прочете горния ребус, ще получи подарък една хубава книжка.

Решения на задачите в II книжка.

1.

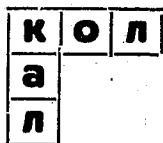
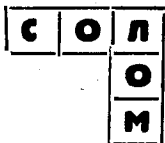
2.

3. Втория бил набрал 8 гжи.

4. Колиба — кобила.

5.

6. Верка купи копче за яка.

7. В лево на картинката, между двете дървета, с главата надолу.

КНИГОПИС.

В редакцията на сп. „ВИТЛЕЕМ“ се получаха:

1. От библиотека детски театър — Варна, № 1. **Болния Пиеро** — Комедия в едно действие. Цена 3 лв.

Доставя се чрез редакцията на сп. „Витлеем“.

2. **„Митрополит Симеон“** — Биографически бележки по случай 50 годишната му митрополитска служба, от Архимандрит Михаил — Варна. Цена 6 лв.

Доставя се от автора й.

3. **„Педагогическа Практика“** — Месечно списание за основни учители. Год. III (1923) кн. III. Редактор Антон Борлаков. Годишен абон. 60 лв. Редакц. и админ. в гр. Варна.

4. **Кратко наставление** по длъжността на свещеника между сжвремения свят. Сжбрал и наредил свещеник Стефан Бешков — с. Овча Могила (Свищовско) Цена 2 лв.

П О Щ А

1. Понеже много от добрите и сжстрадателни абонатчета на сп. „Витлеем“ поискаха билети от Лотарията на фонда „Митрополит Симеон“ такива се изпратиха до настоятелите на списанието, от които всяко абонатче да си поиска колкото желае за разпродаване или за себе си.

2. Вестника „Витлеем“ ще се изпрати на настоятелите с четвъртата книжка на списанието след светлите празници.

От Редакцията.

До

В

Продължава се записването на абонати на сп.

„ВИТЛЕЕМ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение с
заповед № 1286 от 16 Март 1923 год.

Мило читателче,

Ако обичаш истината, правдата и любовта Христови, ако си добро християнче и ако желаеш доброто на другарчетата си, — препоръчай им да четат списанието „Витлеем“. На бедничките от тях давай твоите книжки да четат, а по-богатичките накарвай да се абонират и сами да го получават. Кажй им, че годишния абонамент на списанието е само

== **30 лв. предплатени.** ==

За тия 30 лв. те и ти ще получите 10 книжки, всеки месец по една. Само през месеците юлий и август „Витлеем“ ще бжде вжв ваканция, заедно с малките си читатели и читателки, — ученици и ученички.

„Витлеем“ е едничкото списание за деца у нас, което ще ги учи на доброто, истината, правдата и любовта, за които Исус дойде на земята и страда.

Абонати за списанието се записват от всички ваши добри свещенници или направо от редакцията, като се изпратят в нея абонаментните 30 лв. с пощенски запис или с препоръчано писмо, на адрес: **До учителя Мл. Георгиев, редактор на сп. „Витлеем“** в гр. Варна.

На новозаписани абонати се изпращат всички
□ □ □ □ излезли книжки. □ □ □ □